

Були такі часи, браття:
В Союз нерушмих
Входило всього 15
Республік любмих.

Кожна «братня» (Москва – мати
Була у Союзі),
На концерті номер дати
Мала. Всі 15 – друзі.

Українською співала
Цвігун (українка).
Дуже сильний голос мала
Ця красива жінка.

Хоч «заслужену артистку»
В Киргизії дали,
Запах м'яти та любистку
Вона пам'ятала.

Тож артистка заспівала –
Хоч й не з України –
Нашу пісню. Хітом стала –
«Романс солов'иний».

Колоратурне сопрано
Всіх зачарувало,
Бо лічило в душах рани.
Вплив великий мало

І на наших делегатів
Й на усіх присутніх.
Справило воно багато
Вражень незабутніх.

Захотілося співати
Українську – рідну!
Щоб присутнім показати
Душу своєрідну.

В Ала-Арчі влаштували
Прийом делегатам.
Звісно тут тости звучали.
Йшло розмов багато.

Певна річ, не обійшлося
Без жартів, приколів.
В Алатау прийшла осінь...
Враз подав хтось голос.

Хто б ви думали, гадали?
ПАЛАМАРЧУК, друзі!!!
Всі замовкли, вилки склали.
Стало все в напрузі.

Асистент співав б, доценти,
Ще було би в темі.
Зрозуміли б це студенти.
А тут ... АКАДЕМІК!

Міг дозволити й професор
Собі таку вольність.
А тут участь взяв в процесі
Академік сольно.

Вивірено й динамічно
Мелодію вести
Українець міг етнічний
Й запалити решту.

«Розпрягайте, хлопці, коні»
Почав гордовито.
В наших стерпли аж долоні
Й що в чарках наливо

Пістун з Шаблієм допили.
Довго не думали.
Пісню миттю підхопили
Й вже утрюх співали.

Вийшло злагоджене тріо,
Дзвінке, соковите.
Заспівали далі сміло
«Ой чие ж то жито?»

Як «Ти ж мене підманула»
Тріо заспівало, –
Вся громада, що там була, –
Голову підняла.

Трохи далі «Знов зозулі
Голос чути в лісі»
Затягнули всі прибулі
З Поділля, Полісся.

Підхопили й азіати
Пісню нашу славну.
Усі вміли підспівати
Мелодію плавну.

Делегація зі Львова
Усіх захопила!
Пісня – то життя основа!
В ній велика сила!

Українською співати
В ті часи совєтські, –
Вирок собі підписати.
Могло бути й кепсько.

Академіки в тій миті
Про це не думали.
Чаром пісні оповиті, –
Всіх зачарували.

Співом так заповнили.
В душу так запали, –
Заперечували сили
Хлопці «ті» не мали.

Пісні з іншої культури
І з іншого світу
Заборон зірвали мури.
Совєтську еліту

Вразили пісні чудові
Про Дунай, Карпати...
Тексти згадували нові
Наші делегати.

Їх відлуння в горах чути
Ще до часу цього!!!
Як мелодію забути!?
Заведе любого.

«УКРАЇНА, – резюмуєм, –
Там, де УКРАЇНЦІ.
МИ такі, що не сумуєм.
Вмієм звести кінці!!!

Зіновія Ірик